

изяви благодарността си, удобри съдържанието на словото и добрият начинъ, по който го исказа. Съобща горещото желание на Султанътъ и на Неговото мѣдро и високо правителство за просвѣтението на Неговитѣ подданици и всичкитѣ улѣснителни срѣдства, които ни показва за да вървимъ по пътятъ на туй просвѣтение и на усъвършенствуването. Съобща такождѣ високото благоволение на Н. И. В. за припознавание и Българскитѣ народъ като особенъ народъ въ Османската държава и равенъ въ всичко съ другитѣ съподани народи въ държавата и прѣпоръча признателностъ и прѣданностъ къмъ единъ таквъ добъръ царъ и баща. И най-сѣгнѣ изяви готовността си за съобразявание съ исказанитѣ чрѣзъ словото чувствования и желания на народътъ.

IV

Словце изрѣчено, кога Негово В. П.
посѣти главното училище.

Ученолюбиви ученици!

Благодарете днесъ Всевишнему Богу, дѣто ви е поживилъ да видите нашъ единороденъ пастиръ, който да са грижи за вашето умствено развитие. Кой може да бжде по-честитъ, ако не вий, които сте са удостоили съ посѣщението на многородолюбивия дѣда Владика! Помислете си ученици, чували ли сте нѣкога отъ вашитѣ учители или бащи да ви приказватъ, че додѣ сж били въ училището е имало нѣкой, който да ги приглѣдва отъ сѣ сърдце и да ги насърдча! Това, мили ученици, не е бивало никога въ нашето врѣме; ний сми били злочести сираци, и тогавашнитѣ наши духовни пастири, не само че не сж ни приглѣждали и насърдчавали, нѣ още тѣ сж ни прѣпятствували на развитието, като сж глѣдали